

Діло

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринен 18, II. пош. Конт. нощ. шваб. 26.726. Адреса тел.: „Діло—Львів“. Число телефону 543. Руконясія редакція не звертає.	ПЕРЕДПЛАТА в Австро-Угорщині: місячно 5— К. чвертьрічно 15— „ піврічно 28— „ цілорічно 56— „ у Львові (без доставки): місячно 4— К. чвертьрічно 12— „ піврічно 22— „ цілорічно 44— „ в Німеччині: місячно 28— М. цілорічно 96— „ За зміну адреси платити по 50 с.	Ціна оголошень: Редакція не приймає оголошень, що не мають ніякого змісту, а також оголошень, що не мають ніякого змісту, а також оголошень, що не мають ніякого змісту. Окремі розміри нештучно у Львові 16 с. на провінції 20 с.

Видав: Видавничий спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Шмоль Памейко.

Безуспішні переговори.

Львів 11. липня 1918.

Переговори, які саме ведуться між німецькими парламентарними партіями і польськими колами досі не довели до ніякого результату. Польки домагаються від Німців, щоб вони звернулися за австро-польською угодою і виставили вправительству до її переведення та виконання їм необхідність Галичини, зокрема, що поділ краю не буде здійснений на основі закону з 1868 р., ані адміністративний порядок. На перше домагане Німці відповіли, що вони хотіли б заграничної політики і тому австрійське вправительстві в тій справі не причастне. В справі поділу Галичини Німці вказують на обставину, що д-р Зайдлер керує поділом Чехії на округи в дорозі розпорядку на основі закону з 1868 р., Німці отже не можуть виключати примінення того закону до якогось-небудь іншого коронного краю. Німці домагаються, щоб польське коло безумовно виходило з усіх несприятливих обставин створити д-ра Зайдлера, бо се улекшило б переговори між Українцями і Польками. Та Польки все ще грезять, що без згаданих гарантій вони свого гайву на д-ра Зайдлера не покинуть.

З огляду на ті польські настрої, даліші німецько-польські наради відбудуться ще йно 16. с. м., себ-то в дни верного засідання парламенту.

Чи д-р Зайдлер внесе в парламенті пропозицію про поділ Галичини, нині ще невідомо. З доповіді польської преси слідувало б, що так. Краківський „Свєт“ деносить в Відні під датою 10. с. м.: „Як довідується з нашого кореспондента, президент міністрів д-р Зайдлер в розмові з певним визначним політиком зазначив, що на всякий випадок мусить виступити в парламенті пропозиція про поділ Галичини.“

Самостійна організація українських залізничників.

Зведення знаменної національної свідомості українських залізничників.

Львів, 12. липня 1918.

В числі 7 „Враї“ (української соц.-демократ. часописи, яка виходить двічі місячно у Відні) знаходимо справоздає з красної конференції українських залізничників. Конференція ся важна і симптоматична тим, що на ній зрештою українські залізничники рішучий крок вперше до визволення українського робітництва з-під „оки“, себ-то з під морального й матеріального визиску з боку польських краєвих організацій фахових.

Відбула ся конференція та у Львові 24. липн. м.

На конференцію явили ся вибрані делегати з усіх головних груп. Делегати прибули зі Львова, Стрия, Перемишля, Станіславова, Коломиї, Чернівців, Самбора, Тернополя, Чорткова і т. д. Делегатів з правам голови було 32, гостей понад 50. Вибраний головою конференції інженер Парфанович представив ніль конференції і привітав прибулого з Відня делегата централі соц.-дем. пєсла Міллера, а також пєсла Вітика.

Делегат централі пєсел Міллер привітав конференцію іменем централі у Відні, заявив, що він сам, як і централі у Відні, радують ся духом, що повстає сильна, молода організація українських залізничників, та бажає їй найліпшого розвитку, мусить однак з огляду на мілість організації залізничників в Австрії звернути увагу, що учасники конференції повинні добре розважити, які будуть їх ухвали, бо коли українські залізничники мають свільне працювати з усіма організаціями інших народів, в противнім случаю мусили би українські залізничники зривувати з центральної організації, а заснувати собі красну організацію. Бєсідник привітає, що в централі у Відні були ріжні рішення, що централі з початку бажала, щоб український фаховий орган виходив разом з польським „Kolejarz-om“, щоб редактований був по польськи (II), а додаток (I) щоб був український, що початково централі бажала, щоб на цілу Галичину був тільки один секретар національної організації Качанівський. Бачучи однак відверту поставу українських залізничників, централі згодилась остаточно на се, щоб українські залізничники організували ся в окремих групах, щоб фаховий український орган був редактований зовсім окремо та щоб українські залізничники мали свій окремих українського секретаря, однак і сей мусить працювати під одним дахом з польським секретарем, а те задля одношльності фахового руху залізничників. Вкінці візав конференцію, щоб вона на так далеко ідучі уступки централі згодилась, бо від сеї ухвали централі, щоб і оба секретарі працювали під одним дахом, централі безумовно не відступить. Висказав гаряче бажанє, щоб члени конференції згодили ся на пропозицію централі, бо члени централі і генеральний фаховий секретар Губер поручили йому розв'язати отсю тяжку справу організації, бо на вперше зв'язки польсько-українського організаційного сферу буде централі усіх фахових організацій розв'язувати усі національні спєри фахових організацій в Австрії. Накінцє сказав, що він не буде скукий у своїх уступках, що він має широкі повноваження, однак мусить спільно постанови предложити централі у Відні до затвердження.

Премову Міллера переривали часто вібрані і голова зборів Парфанович. Справу організації реферувал п. Чернецький. Він поставив резолюції східні з ухвалами першої конференції залізничників у Львові. Всі резолюції конференції ухвалили так що п. Міллер мусів вкінці уступити і згодити ся на них. Вєни, як сказав п. Міллер, вони будуть становити підставу розвитку національних спорів з усіх фахових організацій в Австрії. З уваги на те, що тимчасова ексекутива українських груп у Львові, як і більшість груп в краю строго їх придержували ся, при них непохитно стояла, та на кождім кроці немиле противної агітації їх боролила, додася в новій основі усі резолюції першої конференції українських залізничників у Львові з 21. квітня 1918 р.

Резолюції першої конференції були:

Конференція усіх груп залізничників Галичини і Буковини у Львові з 21. квітня 1918 р. рішас:

1. Конференція визнає усіх українських залізничників кождої групи і фаху, щоб приступили в імє національного добра і в імє боротьби за поліпшенє своєї долі до української організації залізничників.
2. Конференція рішас, що організація українських залізничників має бути окрема, як самостійна українська організація при централій організації у Відні; і тому конференція рішас утворити свій український секретаріат.
3. Український секретаріат організації українських залізничників має утворити ся у Львові. Конференція вибирає своїм секретарем Антона Чернецького.
4. Для улекшеня агітації конференція ухвалиє утворити райони. Усі райони порозумівають ся з львівською організацією і стоять в нею в живім контакті, щоб взаємно контролювати, скільки українських членів належить до організації, та які є потреби поодиноких районів та які житєві події серед українських залізничників.
5. Доки не утворить ся український секре-

